

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către avocatul Crețu Doina în numele inculpatului Cernei Veaceslav Ivan și de către inculpat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui

Cernei Veaceslav XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat pe
XXXXX.

Termenul de examinare:

prima instanță: 03.03.2018 – 04.03.2019

instanța de apel: 21.03.2019 – 10.09.2019

Instanța de recurs: 21.11.2019 – 21.05.2020

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 04 martie 2019, Cernei Veaceslav a fost achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul din 07 februarie 2018, Cernei Veaceslav a fost învinuit de faptul că având scopul răpirii mijlocului de transport, fără scop de însușire, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, la 15 aprilie 2017, aproximativ la ora 14:00, a pătruns pe teritoriul parcării „Litarcom” SRL, amplasate pe str. Uzinelor nr. 15, mun. Chișinău, de unde a răpit automobilul de model „Chevrolet Aveo”, nr. de înmatriculare XXXXX, care aparține lui Jitari Liviu, dar se afla în posesia „Litarcom” SRL conform contractului de arendă nr. 01/11 din 01 noiembrie 2016, cu care, la 17 aprilie 2017, în timpul deplasării pe traseul M2, în apropierea sat. Gura Camencii, r-nul Florești, a comis un accident de circulație.

Acuzarea a încadrat aceste acțiuni ale inculpatului în baza art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, conform indicilor calificativi: „răpirea mijlocului de

transport, fără scop de însușire, săvârșită prin pătrundere în alte încăperi sau spații îngrădite”.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, precum și să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatului să fie suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani.

3.1 În argumentarea apelului, a invocat că prima instanță nu a apreciat obiectiv probele cercetate în ședința de judecată, încălcând astfel prevederile art. 101 alin. (1)-(2) Cod de procedură penală.

În particular, a evidențiat că partea vătămată Jitari Liviu și martorii Ojoga Marin și Capcelea Dumitru au declarat că pentru folosirea automobilului de serviciu întotdeauna era necesară permisiunea părții vătămate, iar cheile de la acest automobil se păstrau la vânzătoarea de la magazinul de pe teritoriul întreprinderii și puteau fi eliberate doar cu permisiunea părții vătămate.

A indicat că este irelevant faptul că partea vătămată nu a putut să explice clar unde se păstrau actele și cheile de la automobilul de model „Chevrolet Aveo”, nr. de înmatriculare XXXXX, precum și care este momentul în care a aflat despre răpirea acestui automobil.

A afirmat că este greșită concluzia primei instanțe precum că fapta inculpatului nu ar întruni latura obiectivă a infracțiunii incriminate, or prima instanță a ignorat în această privință declarațiile părții vătămate și ale martorilor acuzării.

Totodată, a relevat că prima instanță nu a ținut cont de scopul comiterii de către inculpat a infracțiunii, care a constat în deplasarea cu automobilul în r-nul Șoldănești cu ocazia sărbătorii de Paști, fără ca inculpatul să fie observat de alți angajați ai „Litarcom” SRL, graba inculpatului de a restitui automobilul fiind confirmată inclusiv de martorul apărării Lazări Nicolai.

În continuare, a notat că este eronată concluzia primei instanțe privind inexistența în speță a agravantei „*prin pătrundere în alte încăperi sau spații îngrădite*”, or automobilul a fost răpit de pe teritoriul parcurii „Litarcom” SRL, amplasate pe str. Uzinelor nr. 15, mun. Chișinău, teritoriu îngrădit, ce are poartă și pază.

4. Partea vătămată Jitari Liviu a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, precum și să fie admisă acțiunea civilă înaintată de partea vătămată.

4.1 În argumentarea apelului, a susținut că prima instanță nu a apreciat obiectiv probele cercetate în ședința de judecată, încălcând astfel prevederile art. 101 alin. (1)-(2) Cod de procedură penală.

A arătat că deși declarațiile sale și ale martorilor acuzării confirmă vinovăția inculpatului, prima instanță a luat în considerare doar declarațiile inculpatului și ale martorului apărării Lazări Nicolai, care este o parte interesată în proces.

Aici, a mai menționat că acest martor cunoaște doar din spusele inculpatului că partea vătămată i-ar fi permis să folosească automobilul de model „Chevrolet Aveo”, nr. de înmatriculare XXXXX.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2019, au fost admise apelurile declarate de procuror și de partea vătămată, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, prin care:

Cernei Veaceslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatului a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 (doi) ani.

Acțiunea civilă înaintată de Jitari Liviu cu privire la repararea prejudiciului material a fost admisă.

S-a încasat în beneficiul lui Jitari Liviu, din contul lui Cernei Veaceslav, suma de 73 240, 36 lei cu titlu de reparare a prejudiciului material.

5.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a relevat că prima instanță a pronunțat o sentință de achitare nemotivată și neîntemeiată, deoarece aceasta nu a soluționat în deplină măsură chestiunile pe care instanța de judecată trebuie să le soluționeze potrivit art. 385 Cod de procedură penală și nu a dat probelor o apreciere corespunzătoare, conform art. 93-101 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a constatat, în fapt, că Cernei Veaceslav, având scopul răpirii mijlocului de transport, fără scop de însușire, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, la 15 aprilie 2017, aproximativ la ora 14:00, a răpit automobilul de model „Chevrolet Aveo”, nr. de înmatriculare XXXXX, care se afla pe teritoriul parcurii „Litarcom” SRL, amplasate pe str. Uzinelor nr. 15, mun. Chișinău, care aparține lui Jitari Liviu, dar se afla în posesia „Litarcom” SRL conform contractului de arendă nr. 01/11 din 01 noiembrie 2016, și unde avea acces liber, cu care, la 17 aprilie 2017, în timpul deplasării pe traseul M2, în apropierea sat. Gura Camencii, r-nul Florești, a comis un accident de circulație.

Instanța de apel a încadrat aceste acțiuni ale inculpatului în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, conform indicilor calificativi: *„răpirea mijlocului de transport, fără scop de însușire”*.

Astfel, instanța de apel a evidențiat că nu există o corespundere exactă între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele infracțiunii incriminate prin rechizitoriu în baza art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, fiind imperativă recalificarea faptei comise de inculpat în baza art. 192¹ alin. (1) Cod

penal, cu excluderea indicelui calificativ „*prin pătrundere în alte încăperi sau spații îngrădite*”.

Instanța de apel a punctat că vinovăția inculpatului în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal este dovedită pe deplin, în afara oricăror dubii rezonabile, printr-un sistem de probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, inclusiv prin declarațiile părții vătămate Jitari Liviu (f.d. 164-167, vol. I) și ale martorilor Ojoga Marin (f.d. 171-172, vol. I), Lisnic Serghei (f.d. 183-184, vol. I), Capcelea Dumitru (f.d. 173-174, vol. I), Nicolai Vladimir (f.d. 175-176, vol. I) și Stolnic Vasile (f.d. 181-182, vol. I), date în ședința de judecată.

Totodată, instanța de apel a menționat că declarațiile martorilor Muștuc Gheorghe (f.d. 187, vol. I) și Lazări Nicolai (f.d. 190-191, vol. I), date în ședința de judecată, nu demonstrează nevinovăția inculpatului în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, or acestea coroborează cu declarațiile părții vătămate și ale martorilor Ojoga Marin, Lisnic Serghei, Capcelea Dumitru, Nicolai Vladimir și Stolnic Vasile, cât și cu alte probe din dosar, și anume cu procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Jitari Liviu și bănuitul Cernei Veaceslav din 07 noiembrie 2017 (f.d. 96-99, vol. I), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25 octombrie 2017 (f.d. 52-56, vol. I), procesul-verbal de ridicare din 07 noiembrie 2017 (f.d. 82, vol. I), procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 25 octombrie 2017 (f.d. 49-50, vol. I) și copiile certificate ale foilor de parcurs pentru autoturisme, pretins a fi eliberate inculpatului în calitatea sa de șofer în cadrul „Litarcom” SRL pentru perioadele 27-31 martie 2017 (f.d. 214, vol. I), 01-13 aprilie 2017 (f.d. 213, vol. I) și 14 aprilie 2017 (f.d. 212, vol. I).

Aici, instanța de apel a subliniat că partea vătămată și martorii Ojoga Marin și Capcelea Dumitru au declarat că pentru folosirea automobilului de serviciu întotdeauna era necesară permisiunea părții vătămate, iar cheile de la acest automobil se păstrau la vânzătoarea de la magazinul de pe teritoriul întreprinderii și puteau fi eliberate doar cu permisiunea părții vătămate.

La fel, instanța de apel a indicat că este irelevant faptul că partea vătămată nu a putut să explice clar unde se păstrau actele și cheile de la automobilul de model „Chevrolet Aveo”, nr. de înmatriculare XXXXX, precum și care este momentul în care a aflat despre răpirea acestui automobil.

Instanța de apel a considerat că prima instanță nu a ținut cont de scopul comiterii de către inculpat a infracțiunii, care a constat în deplasarea cu automobilul în r-nul Șoldănești cu ocazia sărbătorii de Paști, fără ca inculpatul să fie observat de alți angajați ai „Litarcom” SRL, graba inculpatului de a restitui automobilul fiind confirmată inclusiv de martorul Lazări Nicolai.

Astfel, instanța de apel a apreciat critic afirmația inculpatului precum că acesta ar fi avut permisiunea părții vătămate de a folosi automobilul de model „Chevrolet Aveo”, nr. de înmatriculare XXXXX, în scopuri personale, deoarece afirmația respectivă nu corespunde adevărului, fiind combătută prin probele enumerate mai sus.

De asemenea, instanța de apel nu a considerat că este pertinent argumentul apărării privind depunerea de către partea vătămată a plângerii referitoare la comiterea infracțiunii abia la data de 10 iulie 2017, în condițiile în care partea vătămată a depus plângerea după acordarea inculpatului a unui termen de reparare a prejudiciului material cauzat prin infracțiune, termen pe care inculpatul nu l-a valorificat.

Cu referire la recalificarea faptei comise de inculpat în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, cu excluderea indicelui calificativ „*prin pătrundere în alte încăperi sau spații îngrădite*”, instanța de apel a notat că teritoriul parcurii „Litarcom” SRL, amplasate pe str. Uzinelor nr. 15, mun. Chișinău, avea acces liber.

Iar, în ceea ce privește individualizarea pedepsei, ținând cont de prevederile art. 61 și 75 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a evidențiat că este corect și echitabil ca inculpatului, în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, să i se aplice pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, iar în temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatului să fie suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 ani, aceasta fiind de natură să restabilească echilibrul social perturbat prin comiterea infracțiunii și să asigure, totodată, realizarea scopurilor legii penale.

6. Decizia instanței de apel a fost contestată în termen cu recurs ordinar de către **avocatul Crețu Doina în numele inculpatului și de către inculpat**, aceștia invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală și solicitând casarea deciziei și menținerea sentinței primei instanțe.

6.1 În argumentarea recursului, cu referire la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, avocatul în numele inculpatului și inculpatul au invocat eroarea de drept când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Astfel, au afirmat că partea vătămată Jitari Liviu a declarat în ședința de judecată că au mai fost cazuri când la rugămintea inculpatului, acesta se deplasa de sine stătător cu automobilul de model „Chevrolet Aveo”, nr. de înmatriculare XXXXX, iar versiunea părții vătămate precum că inculpatul nu ar fi cerut permisiunea părții vătămate de a folosi automobilul în perioada sărbătorii de Paști nu este confirmată nici de martorii acuzării, nici de martorii apărării.

Totodată, au reliefat că atunci când inculpatului i-a fost predat automobilul pentru a se folosi de acesta în perioada sărbătorii de Paști, nu a fost întocmit niciun act și nici nu a fost eliberată vreo foaie de parcurs, deoarece anterior inculpatul a mai utilizat automobilul atât în interes de serviciu, cât și în scopuri personale, fără ca administrația „Litarcom” SRL să întocmească acte în această privință.

Au relevat că partea vătămată a depus o plângere referitoare la pretinsa răpire a automobilului abia la data de 10 iulie 2017, adică peste aproape 3 luni după incidentul în cauză.

Consideră că în speță, nu a fost demonstrată intenția inculpatului de a răpi automobilul, în condițiile în care inculpatul, fiind angajat al „Litarcom” SRL,

a obținut, cum s-a întâmplat și anterior, permisiunea orală a părții vătămate, care deține funcția de administrator al „Litarcom” SRL, de a folosi automobilul în interes personal, cu atât mai mult că partea vătămată nu a putut să explice clar unde se păstrau actele și cheile de la automobil.

La fel, au semnalat că instanța de apel nu a stabilit cu certitudine scopul pretensei răpirii a automobilului, mai ales că a doua zi după comiterea accidentului rutier pe traseul M2, în apropierea sat. Gura Camencii, r-nul Florești, inculpatul s-a întors la serviciu și i-a comunicat părții vătămate, dar și altor lucrători ai „Litarcom” SRL, despre producerea accidentului.

Din același punct de vedere, au notat că instanța de apel trebuia să ia în considerare și procesul-verbal cu privire la contravenție din 19 aprilie 2017, care conține descrierea accidentului rutier, cu atât mai mult că însuși inculpatul a apelat la poliție în acest sens.

Iar, cu referire la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, avocatul în numele inculpatului și inculpatul au invocat eroarea de drept când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Aici, au arătat că în contradicție cu cerințele art. 384 Cod de procedură penală, având în vedere și argumentele ce țin de neîntrunirea elementelor infracțiunii, expuse mai sus, instanța de apel nu și-a întemeiat soluția în baza circumstanțelor stabilite incontestabil prin probe cercetate în ședința de judecată.

7. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Judecând recursul declarat, pe baza materialului din dosarul cauzei și a motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul urmează a fi admis, din următoarele raționamente.

În conformitate cu art. 424 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală stipulează că judecând recursul, instanța dispune rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Colegiul penal lărgit observă că avocatul în numele inculpatului și inculpatul au invocat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, și anume erorile de drept când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Examinând argumentele recursului prin prisma temeiurilor de casare invocate, Colegiul penal lărgit constată că recurenții sunt îndreptățiți să afirme că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Astfel, verificând criticile recurenților în raport cu actele cauzei, instanța de recurs constată că instanța de apel, judecând apelul, nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție pripită și insuficient motivată, prin ce a admis eroarea de drept prescrisă de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Din prevederile art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Iar, conform art. 414 alin. (4)-(5) Cod de procedură penală, în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Deci, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit constată că aceste prescripții legale, deși sunt obligatorii, nu au fost respectate pe deplin la judecarea cauzei în apel, iar eroarea admisă nu poate fi corectată în ordinea procedurii de recurs ordinar.

În esență, argumentele recurenților pornesc de la expunerea poziției ce ține de neîntrunirea elementelor infracțiunii prevăzute de art. 192¹ alin. (1) Cod penal, cu concluzia că instanța de apel nu și-a întemeiat soluția în baza circumstanțelor stabilite incontestabil prin probe cercetate în ședința de judecată.

Analizând decizia instanței de apel, Colegiul penal lărgit atestă că admitând apelurile declarate, rejudecând cauza și pronunțând o nouă hotărâre, de recunoaștere a vinovăției și condamnării lui Cernei Veaceslav în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, instanța de apel în partea descriptivă a deciziei urma să desfășoare analiza probelor pe care s-a bazat la adoptarea deciziei, cu indicarea motivelor care au stat la baza pronunțării unei asemenea soluții și a considerentelor pentru care au fost admise sau respinse anumite probe.

Cu referire la eroarea de drept când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, invocată de recurenți, Colegiul penal lărgit menționează că hotărârile instanței de apel trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica legalitatea hotărârii pronunțate.

În conformitate cu art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării

judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit reține că o sentință de condamnare poate fi dată doar în situația când toate probele în apărare au fost combătute de către probele în acuzare, fiind înlăturate orice dubii privind nevinovăția persoanei.

Aici, se impune specificarea că într-o măsură importantă, instanța de apel și-a bazat soluția de desființare a sentinței de achitare și de pronunțare a sentinței de recunoaștere a vinovăției și condamnării lui Cernei Veaceslav în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal pe o nouă apreciere a declarațiilor părții vătămate Jitari Liviu, pe care le-a considerat a fi veridice din motivul coroborării cu declarațiile martorilor acuzării Ojoga Marin, Lisnic Serghei, Capcelea Dumitru, Nicolai Vladimir și Stolnic Vasile, date în ședința de judecată, precum și cu alte probe din dosar.

În același timp, instanța de apel a indicat că declarațiile martorilor apărării Muștuc Gheorghe și Lazări Nicolai, date în ședința de judecată, nu demonstrează nevinovăția inculpatului în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, or acestea coroborează cu declarațiile părții vătămate și ale martorilor acuzării sus-menționați, cât și cu alte probe din dosar.

În context, Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel, deși a avut competența de a studia în ansamblu problema vinovăției inculpatului, s-a expus asupra acestei probleme fără a pătrunde în esența declarațiilor părții vătămate și ale martorilor, limitându-se la expunerea conținutului acestor declarații, adică fără a dezvălui motivele exacte pentru a considera că inculpatul nu ar fi avut permisiunea părții vătămate de a folosi în interes personal automobilul de model „Chevrolet Aveo”, nr. de înmatriculare XXXXX, la data de 15 aprilie 2017.

Colegiul penal lărgit observă că instanța de apel a reținut anume declarațiile martorilor acuzării date în ședința de judecată a primei instanțe, or din conținutul deciziei instanței de apel rezultă că deși doi dintre aceștia, Ojoga Marin și Lisnic Serghei, au fost audiați și în instanța de apel, ei și-au susținut declarațiile date în prima instanță și nu au comunicat noi circumstanțe.

Iar, din declarațiile martorilor acuzării rezultă că doar martorul Ojoga Marin, ce activează în funcția de manager în cadrul „Litarcom” SRL, a afirmat că, cunoaște că în anul 2017, inculpatul a folosit automobilul în cauză fără înștiințarea sa și a părții vătămate, afirmație cărei instanța de apel i-a acordat o forță probantă semnificativă.

Însă, din motive neclare, instanța de apel nu a soluționat în niciun mod caracterul contradictoriu al declarațiilor martorului Ojoga Marin, în situația în care acesta inițial a comunicat că, cunoaște că în anul 2017, inculpatul a folosit automobilul în cauză fără înștiințarea sa și a părții vătămate, iar ulterior a afirmat că totuși, nu cunoaște dacă inculpatul a avut permisiunea părții vătămate în acest sens.

Respectiv, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel s-a limitat la expunerea conținutului declarațiilor martorilor acuzării, însă fără a înfăptui o

analiză minuțioasă, completă și motivată a tuturor circumstanțelor scoase în evidență prin aceste declarații, în măsura în care sunt importante pentru justa soluționare a cauzei.

Mai mult, deși instanța de apel a concluzionat că declarațiile martorilor apărării Muștuc Gheorghe și Lazări Nicolai, date în ședința de judecată, nu demonstrează nevinovăția inculpatului în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal, acestea coroborând cu declarațiile părții vătămate și ale martorilor acuzării, cât și cu alte probe din dosar, instanța de apel a omis cu desăvârșire să-și motiveze această concluzie, cu toate că martorul Lazări Nicolai, la care inculpatul a venit în ospeție la data de 15 aprilie 2017, a confirmat că inculpatul a cerut automobilul de la serviciu pentru a veni la el.

În continuare, Colegiul penal lărgit reiterează că instanța de apel a concluzionat că declarațiile părții vătămate și ale martorilor coroborează cu procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Jitari Liviu și bănuitul Cernei Veaceslav din 07 noiembrie 2017, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25 octombrie 2017, procesul-verbal de ridicare din 07 noiembrie 2017, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 25 octombrie 2017 și copiile certificate ale foilor de parcurs pentru autoturisme, pretins a fi eliberate inculpatului în calitate sa de șofer în cadrul „Litarcom” SRL pentru perioadele 27-31 martie 2017, 01-13 aprilie 2017 și 14 aprilie 2017.

Cu toate acestea, instanța de apel a trecut în revistă aceste probe materiale administrate fără a le oferi o apreciere suficient motivată, așa cum o cer prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit cărora fiecare probă urmează să fie apreciată din punctul de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punctul de vedere al coroborării lor.

Or, instanța de apel nu a făcut nici o referire concretă la elementele de fapt conținute de aceste probe materiale, ce ar fi putut justifica concluzia coroborării probelor materiale respective cu declarațiile părții vătămate și ale martorilor.

Mai mult, instanța de apel, deși a supus aprecierii procesul-verbal de ridicare din 07 noiembrie 2017, din considerente inexplicabile, nu a dat nici o apreciere procesului-verbal cu privire la contravenție din 19 aprilie 2017 (f.d. 83, vol. I), ridicat în baza procesului-verbal din 07 noiembrie 2017, deși în viziunea apărării, respectivul proces-verbal cu privire la contravenție denotă lipsa laturii subiective în acțiunile inculpatului, având în vedere că însuși inculpatul a apelat la poliție după producerea accidentului rutier.

Totodată, Colegiul penal lărgit observă că în lipsa vreunei motivări, instanța de apel a catalogat foile de parcurs pentru autoturisme pentru perioadele 27-31 martie 2017, 01-13 aprilie 2017 și 14 aprilie 2017 ca fiind pretins eliberate inculpatului în calitate sa de șofer în cadrul „Litarcom” SRL, adică a pus la dubii autenticitatea acestor acte, însă le-a reținut ca probe la adoptarea hotărârii de condamnare. Această divergență este una esențială

pentru justa soluționare a cauzei, deoarece anume apărarea a insistat asupra caracterului fictiv al acestor foi de parcurs, poziția apărării fiind că anterior inculpatul a mai utilizat automobilul atât în interes de serviciu, cât și în scopuri personale, fără ca administrația „Litarcom” SRL să întocmească acte în această privință.

Este de menționat și că instanța de apel nu a motivat de ce a considerat că este irelevant faptul că partea vătămată nu a putut să explice clar unde se păstrau actele și cheile de la automobil, precum și care este momentul în care a aflat despre răpirea acestui automobil.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel nu a motivat de o manieră convingătoare de ce partea vătămată, dacă a considerat că automobilul a fost răpit, a depus o plângere abia la data de 10 iulie 2017, adică peste aproape 3 luni după incidentul în cauză.

În concluzie, instanța de recurs atestă că decizia instanței de apel nu cuprinde relevarea considerentelor care au fundamentat concluzia despre admiterea apelurilor declarate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, de recunoaștere a vinovăției și condamnării lui Cernei Veaceslav în baza art. 192¹ alin. (1) Cod penal.

Iar, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază (Papon împotriva Franței din 15 noiembrie 2011 (dec.)). Scopul motivării este de a demonstra părților că au fost ascultate, contribuind astfel la o mai bună acceptare de către acestea a deciziei. În plus, îl obligă pe judecător să-și întemeieze motivarea pe argumente obiective și să prezerve drepturile apărării.

Cu toate acestea, întinderea obligației de motivare poate varia în funcție de natura hotărârii și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței (Ruiz Torija împotriva Spaniei din 09 decembrie 1994, pct. 29). În cazul în care o instanță nu este obligată să furnizeze un răspuns detaliat fiecărui argument invocat (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos din 19 aprilie 1994, pct. 61), din hotărâre trebuie să rezulte cu claritate că problemele invocate în speță au fost abordate (Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, pct. 30).

În speță însă, din conținutul deciziei atacate nu rezultă cu claritate și putere de convingere că problema vinovăției inculpatului a fost abordată și motivată suficient de către instanța de apel.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse în pct. 8 al prezentei decizii.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Crețu Doina în numele inculpatului Cernei Veaceslav Ivan și de către inculpat, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui **Cernei Veaceslav XXXX** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **18 iulie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor